

NAGY GÁBOR

Mennyi dallam

*Ó, mennyi lány, aki csak néha képzelődött
rólam és merengett egy délelőttöt!*

*És mennyi félreértett fintor és mosoly!
Lebettem ravasz, Harlequin-komoly,*

*Augustin-bobóc, kaján pojáca:
nincs, ki a múltat újrátjátssza*

*velem. Hogy voltak is: biztos csak képzelem.
Mindjükkért, ha elveszett ép eszem.*

*Ó, mennyi ritmus, mennyi megballatlan dallam!
De hát a zene fölött nincs hatalmam:*

*bány húrja van egy öröme felhangolt lánynak,
s hány oktávot fog át hiánya? – –*

*Mindjükk külön celebrált emlék-szeánsz.
Orgonán játszik: Saint-Saëns.*

Kolozsvári színek

1

*Azt álmodtad, a téren fekszünk matracon,
s reggel a Matyin milíciája ébreszt.
Elámult nagyon a közhatalom,
ahogy kimagyaráztad az egészet*

*folyékonyan románul... És nem tudhatom,
de úgy hiszem: e kihágást megúsztuk.
S elidőztünk még egy-két kihívó mondaton.
Nem tudtuk: a szavak ejtenek túsul*

[Nagy Gábor versei]

*minket, félig elharapott szavak,
szitok- és titok-szók, szómágiásdi;
s egyszer majd nem tudjuk magunk kiásni,*

*por, törmelék, sitt elborítanak,
bát minden szóhoz állítunk egy posztot,
ki belénk fojt minden elmés ríposztot.*

2

*Tél volt, mikor városodba utaztam –
az egyik Lolitámmal, mondanád –,
fényel: szeméttel volt teli az aszfalt,
a séta nem séta volt: promenád.*

*Mátyás terén tömérdek pisla mécses,
molinókra feszített trikolor.
Honnan jutok el a város szívéhez:
mindegy, hogy Mikó vagy Clinicilor,*

*mindegy volt már, hogy sikátor vagy utca,
mi rebbenő árnyad élésem dobja,
nekem, az idegennek ismerős*

*a város, ahol nem lelek nyomodra.
Mégis minden szó veled viselős,
minden csend az ittlétedet hazudja.*

3

*Másodnap reggel rákezdett a hó,
kislány-szemérmesen, pubán szitálva.
Cafatokra szakadt giccs-molinó.
Egymásra mosolyogtunk Lolitával.*

*Mindketten átéltünk: egy másik múltat,
közös ágyban alvó idegenek.
Az égi áldást: a vállunkra hulltat
mégis úgy fogadtuk, mint gyerekek.*

*Egy gyűrött buszjegyet őrzök azóta
meg egy kopott tízbanist. A piac
tolakodó szagát, a karácsonyra*

*tukmált lucfenyők őrségét, a gyanta
ragacsát. Nincs bennem már semmi dac.
Szín pompás művét a tél félbehagyta.*

Párbeszéd

1

*Gyanútlan ültél be velem a Vis Majorba,
nem érthetted hát az iróniát
cégéren és ürügyben. E paródiát
persze rögtön ellenem fordítottad.*

*Hisz én voltam gyermeki-ostoba,
nem vettem észre a női kelepécét –
no de könnyű a szerelem lelelcét
lépre csalni, ha nézni nem tud máshova,*

*ha belefedkezik íriszedbe,
mely föld-barna s lomb-zöld érzékiség.
Öleltük egymást, és tébolyodottan*

*bolyongtam erdőt sötétlő szemedben.
Minden belülről táplált tűz kiég
egyszer, mosolyogtál, a vis maiorban.*

2

*Nincsen meg már a vaterás mosógép,
amin szeretkeztünk, és matracom
jojoba-illata elpárolgott rég.
Miből táplálkozik hát a dacom,*

[Nagy Gábor versei]

*mi újra s újra megelevenít?
 Minek ébresztgetni a már kimúltat,
 emlékek dajkálása mit segít,
 szóltál, szétoszlatva bennem a múltat.*

*Sodortad a cigit, rutinszerű
 mozdulatokkal, végighúzva nyelved
 a ragasztócsíkon. Néztem a melled,*

*tudván, hogy már külön-lélegzetű,
 és mi kirobbant belőle, a révült
 sóhaj emléke benned már elévült.*

3

*Boldog voltam veled, tudom már, boldog,
 bölintottál, és a Margitsziget
 barna-zöldjét tükrözte a szemed.
 Nem találtam benne egy magam-féle foltot*

*sem. Egy asztal választott minket el
 csak, s nem a vágy: öngyújtó lángja lobbant.
 Mivé lesz a lélek, hogyha ölel
 a test, s mívé lesz a mindennapokban,*

*mikor a felejtés öntudata
 szétválasztja, mi egykor összeforrott?
 Rezignált vagyok s nem benned-csalódott,*

*mégis: minden nélküled-éjszaka
 cserbenhagyás. Magamra fogom búzni
 a paplant. Csak el kéne még búcsúzni – – –*

NAGY GÁBOR (1972) Körmenden született költő, irodalomtörténész. A *Hitel* kritikai rovatának szerkesztője. Legutóbbi kötete: *Angyalaid mind repülni tudnak* (versek, 2011).